

Recurs introdus la 30 noiembrie 2007 de William Prym GmbH & Co. KG și Prym Consumer GmbH împotriva hotărârii Tribunalului de Primă Instanță (Camera a doua) din 12 septembrie 2007 în cauza T-30/05, William Prym GmbH & Co. KG și Prym Consumer GmbH & Co. KG/Comisia Comunităților Europene

(Cauza C-534/07 P)

(2008/C 37/21)

Limba de procedură: germana

Părțile

Recurente: William Prym GmbH & Co. KG și Prym Consumer GmbH (reprezențanți: H.-J. Niemeyer și C. Herrmann, Rechtsanwältel)

Cealaltă parte în proces: Comisia Comunităților Europene

Concluziile recurentelor

1. Anularea hotărârii Tribunalului de Primă Instanță al Comunităților Europene din 12 septembrie 2007 în cauza T-30/05 în măsura în care afectează recurentele,
2. anularea Deciziei Comisiei C(2004)4221 final din 26 octombrie 2004 (cauza COMP/F-1/38.338 — PO/Nadeln) în măsura în care afectează recurentele,

în subsidiar, anularea sau reducerea amenzii aplicate recurentelor prin articolul 2 din această decizie,
3. în subsidiar față de a doua concluzie, trimiterea cauzei spre rejudecare Tribunalului de Primă Instanță,
4. obligarea părții din prima instanță la plata cheltuielilor de judecată pentru întreaga procedură.

Motivele și principalele argumente

- Tribunalul nu recunoaște faptul că separarea procedurii „articole de mercerie”, care era inițial unică, în procedurile „articole de mercerie: ace” și „articole de mercerie: închizători”, fără să prezinte motivele pentru această separare, încalcă dreptul la apărare al intimatelor, în special dreptul de a fi ascultat.
- Refuzând să determine dacă separarea procedurii „articole de mercerie” a fost ilegală din cauza faptului că încălcarea în cauză a fost unică și continuă, Tribunalul de Primă Instanță a încălcat interdicția denegării de dreptate și dreptul fundamental la protecție juridică.

- Tribunalul de Primă Instanță a considerat greșit că nu a existat o încălcare a obligației de motivare în sensul articolului 253 CE. Acesta a săvârșit o eroare de drept considerând că nu are valoare juridică analiza inadecvată a Comisiei în legătură cu dimensiunile piețelor identificate a fi relevante în speță și cu efectele concrete ale încălcării pe piață.
- Tribunalul de Primă Instanță a încălcat Orientările privind calcularea cuantumului amenzilor. Acesta a determinat gravitatea încălcării numai în raport cu forma abstractă a încălcării și a considerat cuantumul minim al unei categorii agravate ca fiind cuantumului minim al amenzii care nu poate fi redus. Tribunalul a refuzat de asemenea să considere încetarea voluntară a încălcării drept o circumstanță atenuantă și astfel a încălcat principiile statului de drept și egalității de tratament.
- În sfârșit, Tribunalul a încălcat principiul proporționalității. Pentru stabilirea gravității încălcării, acesta a aplicat Orientările privind calcularea cuantumului amenzilor într-un mod la fel de formal și de unilateral în detrimentul recurentelor ca al părții din prima instanță. În plus, Tribunalul nu a realizat o apreciere cumulativă a tuturor circumstanțelor cauzei, pe care o impune principiul proporționalității, ci a analizat proporționalitatea amenzii numai în raport cu criteriul unice apreciate separat.

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia (Italia) la 3 decembrie 2007 — Assitur Srl/Camera di Commercio, Industria, Artigianato e Agricoltura di Milano

(Cauza C-538/07)

(2008/C 37/22)

Limba de procedură: italiana

Instanța de trimitere

Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia

Părțile din acțiunea principală

Reclamantă: Assitur Srl

Pârâtă: Camera di Commercio, Industria, Artigianato e Agricoltura di Milano

Întrebarea preliminară

Articolul 29 din Directiva 92/50/CE ⁽¹⁾, prin faptul că prevede șapte cazuri de excludere de la participarea la contractele de achiziții publice de servicii, introduce un „*numerus clausus*” de cazuri de excludere și, prin urmare, se opune ca articolul 10 alineatul 1 bis din Legea nr. 109/94 (în prezent înlocuit de articolul 34 ultimul alineat din Decretul legislativ nr. 163/06) să stabilească interdicția de participare simultană la procedura de atribuire a unui contract de achiziții publice pentru întreprinderile care se află într-un raport de control între ele?

⁽¹⁾ JO L 209, p. 1, Ediție specială, 06/vol. 2, p. 50.

Acțiune introdusă la 30 noiembrie 2007 — Comisia Comunităților Europene/Republica Italiană**(Cauza C-539/07)**

(2008/C 37/23)

*Limba de procedură: italiana***Părțile**

Reclamantă: Comisia Comunităților Europene (reprezentanți: E. Montaguti și A. Nijenhuis, agenți)

Pârâtă: Republica Italiană

Concluziile reclamantei

- constatarea faptului că, prin nepunerea la dispoziția autorităților chemate să intervină în caz de urgență a informațiilor privind localizarea apelului, în limitele posibilităților tehnice, pentru toate apelurile la numărul de apel de urgență unic european „112”, Republica Italiană nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 26 alineatul (3) din Directiva 2002/22/CE ⁽¹⁾;
- obligarea Republicii Italiene la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Termenul pentru transpunerea Directivei 2002/22/CE a expirat la 24 iulie 2003.

⁽¹⁾ Directiva Parlamentului European și a Consiliului din 7 martie 2002 privind serviciul universal și drepturile utilizatorilor cu privire la rețelele și serviciile electronice de comunicații (directiva privind serviciul universal) (JO L 108, p. 51, Ediție specială, 13/vol. 35, p. 213).

Acțiune introdusă la 30 noiembrie 2007 — Comisia Comunităților Europene/Republica Italiană**(Cauza C-540/07)**

(2008/C 37/24)

*Limba de procedură: italiană***Părțile**

Reclamantă: Comisia Comunităților Europene (reprezentanți: R. Lyal și A. Aresu, agenți)

Pârâtă: Republica Italiană

Concluziile reclamantei

- Constatarea că, prin menținerea în vigoare a unui regim fiscal mai oneros pentru dividendele distribuite societăților stabilite în alte state membre și în statele părți la Acordul privind Spațiul Economic European față de cel aplicabil dividendelor naționale, Republica Italiană nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolelor 56 CE și 40 din Acordul privind Spațiul Economic European referitoare la libera circulație a capitalurilor între statele membre și între statele părți la respectivul acord și nici obligațiile care îi revin în temeiul articolului 31 din același acord, referitor la libertatea de stabilire între statele părți la acest acord;
- obligarea Republicii Italiene la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Comisia se referă la legislația italiană în vigoare în materie, care poate avea ca origine și convențiile, care supune distribuția dividendelor către societăți neitaliene (mai exact dividendele care ies) unui tratament fiscal evident mai puțin favorabil decât cel aplicabil distribuirii de dividendelor către societăți italiene (mai exact, dividendele naționale).

În opinia Comisiei Europene, o astfel de legislație — pe care guvernul italian se pregătește oricum să o reformeze — pare contrară principiului liberei circulații a capitalurilor, în măsura în care ar avea un efect negativ asupra profitului și asupra deciziilor privind investițiile ale asociațiilor nerezidenți ai societăților italiene, făcând în același timp mai dificilă pentru aceste societăți acumularea de capital în străinătate. Totuși, trebuie să se constate o încălcare vădită a articolului 56 CE, care interzice orice restricții privind circulația capitalurilor între statele membre, și a articolului 40 din Acordul SEE, care instituie în același mod această libertate între statele părți la acord.

În plus, tot în opinia Comisiei Europene, o astfel de legislație ar putea fi de asemenea contrară dreptului de stabilire, reglementat de articolul 31 din Acordul SEE, prin faptul că este susceptibilă de a fi aplicată și participațiilor de control la societăți italiene ale unor societăți stabilite în statele părți la acest acord, participații cărora nu le este aplicabil regimul fiscal armonizat al Directivei 90/435/CEE ⁽¹⁾.